

Nyerges Gábor Ádám

A vastagabbik boríték

Nincs elmondható történet. Vagy hát ki tudja. Egy próbát (talán) megér.

Na de melyiket vegye fel. A kérdés persze így, ha természetes (gondolati) szövegkörnyezetéből kiragadjuk, sértően banálisnak hat. Laura is tudta ezt, hogyha most valakit (a szülőkön, illetve hát: az anyján) kívül megkérdezne, kinevetnék, még a barátnők is, hiszen a két ünneplőlóblúz és a három fekete (azaz, az egyik inkább sötétké) még nem egészen mini, de rövidnek már kétségtelenül rövid szoknya még szakavatott női szemmel nézve is csak alig, vagy tán semennyire sem volt megkülönböztethető. Még Anyu is ugratta egy picit, hogy ő már csak igazán tudja, mennyi őrlődéssel jár a ruhaválasztás, de mikor a végeredmény úgyis csak fekete-fehér lehet, talán enyhe túlzás napokon át azon tűnődni, hogy melyiket kell levasalni a *nagy nap* előtt. Kicsit mintha meglepettnek is tűnt volna, elvégre egyetlen kislánya, bár már évek óta inkább fiatal nőként, mint gyermekként figyelt az öltözködésre, eddig még sosem pepecselt ennyit. Sejtette, hogy mindez megváltozik majd, ha Laura (reményei szerint tizenhat éves kora előtt még nem, de onnantól majd természetszerűleg) sminkelni is kezd, de ez a mostani felfokozott izgalom sehogy sem volt magyarázható.

Pedig átérezte ő, a lányánál még talán sokkal inkább is, hogy milyen jelentőséggel bír az a bizonyos nap. Elvégre mikor ideköltöztek, még Laura megszületése előtt pár évvel, ebbe a településből csak pár éve várossá előléptetett kis községbe, ez volt az első aggasztó gondolata, hogy szép, szép ez az egész, a kert, a jó levegő, a csend, na de hogy fog innen bekerülni, majd ha lesz, a gyerek vagy gyerekek valami jobb gimnáziumba, és főleg egyetemre. Nem volt könnyű magyarázni tíz, majd tizenkét, majd (és főleg) tizenhárom-tizennégy éves lányának, hogy neki miért kell picit mindig többet és alaposabban tanulni, mint (az egyébként korántsem rossz) iskolában bárkinek, miért vesznek neki a tankönyvek mellé másik tankönyveket is, miért kell a kötelező és ajánlott olvasmányok mellett további, még az irodalmat amúgy szerető kamaszlányoknak is unalmas, és ebben a korban teljesen érdektelen regényeket is elolvasnia. Főleg úgy, hogy hamis (mert hogy valójában különösebb ok nélküli) kisebbségi érzést sem akart plántálni a gyerekebe, nem akarta, hogy pont őmiatta majd úgy nézzen a szülővárosára (településére), mint holmi elmaradott putrira, ahonnan feltétlen *ki kell törni*, elvégre kulturált, szép hely ez, művelt, tisztességes, jó emberekkel, jobb levegővel, közbiztonsággal és élhetőbb környezettel, mint amit a főváros talán valaha is fel tudna mutatni. De sikerült, közös, családi munkájuk eredményeképp végül megjött nyáron a levél, ahogy csak leghőbb vágyaikban tudták elképzelni, a *vastagabbik boríték*, melyben Kovács Laurát örömmel értesítették, hogy felvételt nyert a *Világlegjobb Gimnáziumba*, ahol ekkor és ekkor jelenjen meg a beiratkozásra, ekkor lesz a hivatalos tanévnyitó ünnepély, de még előtte a gólyatábor, ami

pedig itt és itt lesz és. Ekkor, ennél az ésnél állt meg Laura először az önfeledt és a megkönnyebbült, boldog üvöltéstől jócskán hadaró olvasásban, mert hogy a költségek következtek. A gólyatábor ára ennyi és ennyi, benne foglalva az egyhetes szállás (napi két étkezéssel, melyen felüli *igényeiről*, tehát értsd: a reggeli és esetleges uzsonna luxusáról, már mindenki maga gondoskodik), melynek árát eddig és eddig postai csekken vagy banki átutalás formájában lehet befizetni, valamint ezenfelül szeretnék felhívni a figyelmet arra, hogy a gyerek (ha még nem rendelkezik vele) szerezze be az alábbi, esetlegesen szükséges eszközöket. És innentől a felsorolás, hogy hálózás (strandolás esetén: fürdőruha, naptej és szúnyogriasztó), alapvető gyógyszerek, kulacs, túracipő és valamilyen kényelmesebb is, esetleges hideg napok esetére pulóver, kabát és esőkabát, bár faházban fognak lakni, a túrázáshoz könnyen felállítható és leszedhető sátor, műanyag evőeszközök, konzervnyitó és bicska, elemlámpa, ásvány- és növényminták gyűjtéséhez légmentesen lezárható műanyag dobozok, iránytű és gumicsizma – Laura nem is olvasta tovább. Mármost magában sem, mivel a lista kezdeténél már azonnal berekesztette a hangos olvasást, csak rávágta, hogy jó, őt ez *nem érdekli, úgyse megy*, de a családot persze igen, Anyu és Apu egyszerre nyúltak a levélért és torzult el az arcuk a vég nélküli, a következő oldalra is átnyúló listát és instrukciósorot olvasva. *Dehogynem mész, ezeknek úgy a harmada megvan, a többit meg majd összeszedjük, amit nem tudunk kölcsönbe, azt megvesszük.* Volt ráció az érvelésben, egyrészt, ha majd összejön (márpedig épp ez a levél nyújtott majdnem teljes körű garanciát arra nézvést, hogy valóban sikerülni fog) az egyetem, ott is lesz majd gólyatábor, meg nyilván addig is egy csomó további kirándulás – és hát korábban is szükség lett volna már a felsorolt *vackok* közül egy-kettőre, bár az általános iskolai erdei iskolához beszerzett egy-két dolog is nagyrészt inkább tűnt felesleges kiadásnak, mint hasznos vételnek, elvégre a gyerekek nagyrészt csak elmentek pár napra ide-oda, ahol aztán egyszer-kétszer sétáltak *tanulmányi jelleggel*, megnézve különböző, évről évre, bár mindig máshova utaztak, teljesen egyformának tűnő *helyi nevezetességet*, templomokat, dombokat, múzeumokat, ehhez pedig bőven elegendő volt pár napi ruha, néhány szendvics és piros alma, meg egy másfél literes műanyag üveg.

És akkor jött az elkerülhetetlen, több mint egy óra hosszan tartó vita (némi szolid pityergéssel anya és lánya részéről is), hogy Laura csak ne szenvedjen hiányt semmiben, ezért tanult erőn felül nyolc éven keresztül. De Laura nem ezért tanult, mint mondta, nem a hülye táborozásért megy a Világlegjobb Gimnáziumba, de azért csak menjen el, nem kötheti mindig maga mellé a családját, nem akarják megfosztani az élményektől (itt jött az első pityergés), nem akarnak elnyomó, hárpia szülők lenni, akik magukhoz láncolják az egyszem lányukat. De Laura meg szarik erre, mármost nem rájuk, sietett gyorsan pontosítani, ha ő akar bárhova is menni (mint eddig is mindig), legyenek csak teljesen nyugodtak Anyuék, ő majd szól. De itt nem erről van szó, arról nem is beszélve, hogy így lemarad az első találkozásokról, az évnnyitó napján nem fog ismerni senkit, mások addigra összebarátkoznak, a tanárok közül is megismernek párat, talán már ott ki is alakul, hogy kik lesznek a protekciósok. De ne kezdje már ezt Anyu, megint ezt a paranoiás hülyeséget, hogyha ő nincs ott az esti szalonnasütésnél, akkor majd

rosszabb jegyet kap a matekdolgozatra, de igenis ezt sem lehet kizárni, szólt közbe Anyu, míg Laura kipirult arccal épp levegőt vett, de igen, bazmeg, ki lehet zárni, káromkodott életében talán harmadszor, negyedszer a szülők jelenlétében, immáron ordítva Laura, nem igaz, hogy itt van a levél, a vastagabbik boríték, az öröm, amire nyolc éve várnak, amiért ő is, Apu is, Anyu is a lelküket kidolgozták, és erről a fa (itt már még pont időben el tudta harapni a megkezdett csúnya szót), akarja mondani, baromságról vitatkozzanak már több mint egy órája, mikor örülni kéne, ennyit nemcsak ő (itt lefolyt egy óvatlan könnycsepp időközben tűzpirossá átizzott arcán), hanem mindannyian igazán megérdemelnének.

Így nem ment végül Laura a gólyatáborba.

De még ez sem, a szeptember elsejei nap minden ünnepi jellege sem magyarázta azt, hogy Kovács Laura miért nem tudta augusztus utolsó három-négyszer huszonnégy órájában eldönteni, hogy melyik szett ünnepelőben tegye be a lábát (a felvételit leszámítva először) a Világlegjobb Gimnázium érthetetlenül robusztusra tervezett, középkori várakhoz inkább illő, nehéz, nagyokat döngő kapuján. Itt kezdett szöveget ütni Anyu fejébe (de nem akarván újra felmelegíteni a nyári vitát, hát megtartotta magának) a sejtelem, hogy talán mégis jobb lett volna letudni mindezt az izgalmat és feszengést már a gólyatáborban. Hogy a háttérben meghúzódó ok mégiscsak az lehet, hogy Laura, akárhogy tagadja is, legbelül bizony egy picit fél vagy egyenesen szorong, hogy majd milyen lesz róla az első benyomás, hogy ő is helyes pesti csajnak, ne pedig vidéki strébernek tűnjön az első napon, és hogy ezen aggodalmait a gólyatábor kihagyása, akárhogy is nézzük, mégiscsak növelte.

Egy csoki volt nála, egy félliteres ásványvíz és egy alma. Reggelizni persze nem tudott, hogyan is tudott volna, hiszen ahhoz, hogy a nyolckor kezdődő évnnyitóra időben (tehát fél és háromnegyed közt) beérjen, kellett a félórás (plusz-mínusz öt, tehát tíz perces) vonatút mellett még negyedórányit (plusz-mínusz öt, tehát tíz percet) buszozni is, most tartunk tehát egy óránál, így hát otthonról, hogy beérjen a nagyjából negyedórára lévő pályaudvarra (de inkább öt perccel előbb, le ne kesse a vonatot), hat óra negyvenkor kell elindulnia, magyarul: fogmosással, zuhannyal, készülődéssel, pakolással, öltözködéssel, ha hatkor kel (de biztos, ami biztos, inkább öt ötvenkor), még pont *kényelmesen* beér mindenhova. Ez volt legalábbis az ürügy, amiért otthagyta a vajas zsömlét, nem mintha Apu és Anyu nem tudta volna, hogy egyszem lányuk, bármennyire is leplezi, mosolyog és nevetgél, valójában liftező gyomorral igyekszik visszagyömszölni torkából az izgatott élmélygést annak eredeti helyére, úgy lélektájra.

Persze ki gondolta volna, hogy ennyi étel nem lesz elég. Az értesítő levélben szereplő tájékoztatás szerint a rövid évnnyitó (ami a gyakorlatban nettó egy és egy negyedórát vett igénybe) után két osztályfőnöki óra következik majd. Laura így magában (tehát a szülőkkel) matekozgatva arra jutott, hogy az évnnyitó lemenne úgy fél óra alatt, de mivel rövid, legyen csak húsz perc, utána nyilván egy hosszabb szünet lesz, majd kilenctől tizenegyig a dupla osztályfőnöki, de talán (mint a legtöbb iskolában) az ilyesmit az első napon úgyse húzzák sokáig, így előbb is szabadulhatnak, persze utána Laura is még nyilván ott marad ismerkedni,

beszélgetni picit a másik harminccal, de ezzel együtt is legkésőbb délben el tud indulni, ha a tizenegy ötvenest nem is (feltétlenül), a tizenkettő húszas vonatot még bőven elcsípi, tehát egy után pár perccel már otthon is lesz, és mindent el tud mesélni – magától értetődően egy szerény (*de tényleg ne csináljatok semmi extrát!*), de már pusztán a nagy nap mián is ünnepi ebéd kíséretében.

Ehhez képest ki gondolta volna (mint az a későbbiekben kiderült, a harminc-egy fős osztályból bizonyosan senki), hogy a nyolctól majdnem negyed tízig eltartó évnnyitó után először is *sietni* kell, vissza az osztályterembe, ahol épp csak lepakolni volt idejük előtte, s utána csak *rövidített* dupla osztályfőnöki órára lesz lehetőség, ha már belelógott az évnnyitó vége, ahol azonban, mint sok egyéb fontos(ként elhadart) információ (tanárok neve, egyelőre még csak ideiglenes, az első két hétben még talán változó órarend, a majd két év múlva felveendő fakultációk részletes előzetes ismertetése, de főleg: a befizetendő tankönyvek, a beszerzendő tornazsák, és annak beszerzendő tartalmai stb. költségei nagyjából negyven percet kitevő felsorolása) után, már a csengőszóba vészve osztályfőnökük, Osztályfőnök még halkán, félvállról emlékeztetve a magától értetődőre, megjegyzi, hogy merre találják a földrajztermet, ahova siessenek, mert az épület másik (*másik?!*) szárnyában van, és mivel ez, ami a csengetés után kezdődik, csak egy normál hosszúságú szünet, erre csak tíz percük van. Így tudta meg Laura és a harminc, hogy bár a postaládába is csak szemmel láthatóan komoly gyömöszködések és gyűrés-ráncigálások árán befért vastagabb borítékban úgy tűnt, hovatovább a világegyetem összes valaha kelt fontos és kevésbé fontos információja is befért, az az egy valahogy mégsem, hogy már szeptember elsején is van tanítás. Továbbá az, amint az egy, majd két, három és négy óra múlva is újra és újra kiderült: lecke is. *Sajna a hétfőitek elég nehezek lesznek ezzel a hét órával*, mondta még Osztályfőnök az ajtóból visszafordulva, arcán őszinte együttérzést keverve afféle *nyugi, majd belejöttök-szerű* mosollyal. *Majd ha lehet, még igyekezzünk átváriálni valamelyik másik napra az utolsót. Akkor holnap találkozunk, sziasztok.*

Nem variálták át.

De mégis elmondható történet. Zsivaly és kapkodás, félig hallott, félig megjegyzett és azonnal, már a meghallás pillanatában egészében elfelejtett vezeték- és keresztnevek, arcok egyes, de csak homályosan, sebtében megőrzött részletei, ezek vannak. Biztos pont alig. Túl az első napon, és külön-külön túl annak egyes óráin is, mindig már-már úgy tűnt, most végre összeáll valami, ami értelmesen, elejétől a végéig elmesélhető, erre aztán mindig jön még valaki, egy Orsi, Nóri vagy Szandi, és megint omlik az egész, eleve ingatag kártyavár, összekavarodik minden és mindenki, ő meg itt áll a nap végén, zúgó fejjel, korgó gyomorral és zsibbadó mindennel, már dugja a kulcsot a zárba, bent már hallja a szülők izgatott előszobaajtó-nyitását, és még mindig, az istennek sincs történet. Tulajdonképpen nem tudja, hogyan telt, vagy egyáltalán miből állt össze ez az első nap.

Volt egy fiú, nyögi ki nagy nehezen, miután megvolt minden köszöntési procedúra, aminek ilyenkor önkéntelenül, reflexből is meg kell lennie, ujjongás és puszik, csodálkozás, mert bár hazatelefonált a lányvécéből az ötödik óra után, hogy lesz még kettő, *azért ez örület*, aztán egyszerre ültetik az időközben elpa-

kolt ebéd helyett kirakott uzsonnához, de ő, immáron beszélni is képtelenül mutogatja, hogy először egy pohár vizet kér, mert teljesen kiszáradt a szája, de közben meg mondja már, mi lesz már, mondjon már valamit, mi volt, milyen a hely, milyenek a tanárok, hányan vannak az osztályban, hány órája lesz (ezt csak halkan), kell-e valamit rögtön fizetni és mennyit (itt Laura egy pillanatra elkomoruló fejjel bólint), milyenek a tanárok, ne ezt kérdezze Anyu, mert ez már volt, veszi vissza a szót Apu, de valójában csak színleg, a gesztusok szintjén beszélnek felváltva, hiszen egyszerre tör föl és ömlik mindkét szülőből a szóáradat, részben kérdések, részben feddések formájában, hogy bár már öt perce egyfolytában levegőt sem véve ők beszélnek, Laura miért nem mond már valamit.

Na, erre mondja, hogy *volt egy fiú*, azaz csak kezdené mondani, de mindkét szülő angyali mosollyal letorkolja, hogy ők nagyon örülnek neki, hogy *már van egy fiú*, és hogy Laura (itt már nem tudják visszafojtani a kacarását) már az első nap *fiúzik*, de azért ennél talán vannak most fontosabb dolgok is. Laura zavarba jön, fülig pirul, pedig nem lenne rá oka, hiszen valóban, *a fiúnál* lényegében kevés kevésbé fontos dolog történt vele aznap, még hozzá hihetetlen (és befogadhatatlanul) nagy mennyiségben, ömlesztve – azokról éppen emiatt nem is tud beszámolni. Most már persze, ahogy a pirulás miatt (hiszen mindennél jobban ismerik tulajdon lányukat) csak még jobban kacarászó szülők unszolják is, el kell mesélnie *a fiút*, akiről azonban így, ilyen félreérthető módon, és ilyen teljesen félreértett helyzetben már szíve szerint az égvilágon semmit sem akarna mondani. Mesélne most már inkább bármi másról, akár a (természetesen megjegyezhetetlenül kusza) órarendet és teremszámokat is megpróbálná felidézni, ténylegesen bármit, de, mivel ő is mindennél jobban ismeri a szülőket, tudja, ha most félbehagyja *a fiút*, csak még rosszabb lesz, az apró félreértés családi legendává növi ki magát, még talán az esküvői tószájába is beleszövi majd Apu, ha kellően nevetgélős lesz a hangulat. *Hát, Sziránónak hívják, asszem.*

A szülők persze úgy néznek, ahogy egy ilyen mondat után kell, annak rendje és módja szerint, magukban latolgatva, hogy ez most valami olyan divat-e, mint az épp ezekben az években elharapódzó dzseniferezés és szintíázás. Hacsak nem valami nemrég betelepült, a névadás alapján beteges mértékig irodalomrajongónak tűnő francia család kis sarját bírta már az első nap *fölszedni* az ő egyetlen kislányuk. Ezeket ugyan nem mondják ki, de Laura már a mosolyból tudja, hogy valami ilyesmire gondolhatnak. Sietne is gyorsan magyarázatot adni, de a sietség, a kapkodva magyarázkodás is olyan, mintha valami különleges okból nem akarna beszélni a fiúról, csak olaj lenne a tűzre. Inkább kivár tehát még két percet, amíg a szülők további (amúgy, bár igyekezett durcásnak tűnni, valójában szerinte is nagyon bájos) kuncogások közepette előadják az iménti teóriákat a bevándorló irodalomperverz franciákról meg a Dzseniferekről, utóbbit még meg is fejelve azzal a bizonyos, imént még csak elképzelt esküvő képével, nevezetesen, hogy ők aztán igazán nem állnak Laura boldogságának útjába, hogy biztos kedves, aranyos fiú, és (újabb kacajroham) végső soron *már legalább fél napja ismeri is*, de ha az ő pici, okos, gyönyörű lányuk képes lesz felvenni mondjuk a Szabó Sziránóné Kovács Laura nevet, akkor bizony a franciák fizetik a lagzit, mert mindenre azért őket sem lehet rávenni.

Ez valami becenév, a rendesre nem emlékszem, hadarja Laura (színleg) bosszúsan, mikor végre szóhoz jut, de ezt is csak vesztére, hiszen jön is rögtön a rákontrázás, hát mondhatom, szépen vagyunk, micsoda egy rongy vagy, felszedni bezzeg tudod, de a nevét már nem jegyzed meg.

Laura már a fejét fogná, ha nem élvezné a kissé kínos, de szülei tündéri nevetgélésétől mégis kedves helyzetet. Pedig tényleg Sziránó, azaz a vele való megismerkedés az egyetlen igazán jól elmondható emléke az aznapi kavarodásból. Történt ugyanis, hogy mikor Laura már végképp megundorodott saját nevétől, hiszen pár órán belül már harmincnál is többször mondta el, hogy *Kovács Laura*, nemcsak az osztálytársaknak, egyenként, hanem minden aznapi órájuk elején is, felszólítást kapva rá, hogy a harmincegy közt ő is legyen szíves, álljon föl, mondja el a nevét és *pár olyan dolgot magáról, amit fontosnak tart*, egyszercsak ott volt az a fiú. Persze föltűnt már korábban is, Laura ezt már el sem mondhatta otthon, mert megátalkodottan, kamaszmódra vihogó szülei még majd ezt is képesek lennének beépíteni az épp szövődő családi legendába. Aztán meg már hiába is erősködne, hogy Sziránó se nem valami jóképű, se nem igazán magas vagy kisportolt (igaz, végső soron ezek ellentéte sem), igazán jellegzetes külsődleges vonása nincs, legfeljebb a vállig érő, nevetségesen tétova (lázadóknak túl rövid, normálisaknak túl hosszú) rockerhajzat lehetne az, ha nem látott volna már az előző iskolájában is néhány ilyen frizurát. Ami szemet szúrt, az volt, hogy rajta kívül még Sziránó az, akinek végig kell menni az osztályon (az övéhez hasonló, egyre növekvő fásultsággal) a nevét mantrálva. A többiek már ismerték egymást.

*Szia, mi még asszem, nem, vagy hát... Ez és ez vagyok. De mindenki csak Sziránónak hív. Laurát már ettől a „mindenki”-től csiklandani kezdte úgy tarkótájt a szülein is épp kitörni készülő nevetethnék. Kíváncsi lett volna, hogy itt, az első napon, mikor épp csak most mutatkozott be huszonkilenc másik embernek (plusz tanárok), mégis ki mindenki hívja így. Nem igazán szeretem, mármint a becenevet, de már korábban elszóltam magam, szal úgyis kitudódna. Egyre nehezebb volt röhögés nélkül megállni, mivel Laura elképzelte, ahogy mondjuk a második vagy harmadik napon „kitudódik”, hogy izé, Hogyishívjákot valójában Sziránónak hívják, bizonyára égszakadás-földindulás lenne a hír hallatán, talán még a bulvárlapok is ezzel nyitnának címdoldalukon aznap. Szia, én Kovács Laura vagyok, mondta ő, az iménti röhöghetnék miatt a korábbi bemutatkozásoknál ezúttal valamivel kevesebb unottsággal a hangjában, még közben is erőlködve, hogy megőrizze szebb napokat is megélt komolyságát, ám fülében még mindig a *mindenki* és a *kitudódna* visszhangzott, így nagy erőlködésében, ahogy azt amúgy is rendszeresen szokta a nevetés előtti utolsó pillanatokban, fülig pirult. Mit pirult, egyenesen kigyuladt, lángolt az arca, épp ahogy most, a szüleinek mesélve is – persze tudta, hogy ők tudják, ez nála mindennapos gyakorlat, Apu és Anyu viszont csakazértis úgy csinált, mintha voltaképp most először látnák tulajdon kislányukat, aki e pirtól afféle rajtakapott, tűzrőlpattant, kikapós kis csintalan leányka volna.*

Zavarában, mármint még akkor, amikor az épp elmeséltek történetek, a hétfőt záró, földrajz és ének közti szünet vége felé, vele szemben ezzel a *Kitudódikkal*, végül, valami ki tudja, honnan eredő reflexből, hogy mégis felülkerekedjen egyre

erősödő röhöghetnéken, egyszerre csak kezét nyújtott. Nem is akárhogyan, mivel a mozdulat rögtönzött, és lényegében öntudatlan volt, túl peckesre sikeredett, s így másfél méternél nem sokkal magasabb, tejfehér bőrű, éjfekete hajú, törékeny, mosolygós kiscsajként egyszeriben valamelyik régebbi filmfeldolgozás délceg Jókai-hősszerűségéként állt ott, mint valami nyalka huszár, aki épp bajtársba tévedt itt-ott bandukoltában, s megörülve a másik honlegénynek, hát széles, gyors és kackiás mozdulattal kezét is nyújt neki. Épphogy csak fel nem kiáltott, hogy *ej, a kutya mindenit, koma*, vagy valami ehhez hasonlót. Mikor Sziránó, immár az övénel is nagyobb zavarban (véltetőleg azon tipródván, hogy férfias mivoltát illusztrálva megszorítsa-e a lány kezét, ahogy a srácokét is a korábbi bemutatkozásokkor, vagy ne bántsa ezt a látszólag porcelánból készült, angyalszerű kis egyedet) végül hasonló kackiassággal kezét rázott vele, már végképp nem bírta magával, hiszen egyszerre csinklandozta immáron a *kitudódik* mellett önnön groteszk huszárszerűsége is. Így hát picit, éppen csak hallhatóan, felkuncogott és – ha ilyen egyáltalán lehetséges – még egy fokkal vörösebbre pirult.

Aztán jött valami énektanár, de az elég uncsi volt, zárta a nap összefoglalását, és feladva az erőlködést, hogy ennél több információt is átadjon, továbbá, mivel bármennyire nonszensz, már másnapra is elég sok leckéje volt, szülei kezébe nyomta a dupla osztályfőnökin készült jegyzeteit, frissen kapott ellenőrzőjét, valamint az órákon szétosztott különböző, informatív(nak szánt) fénymásolatokat, és fülig érő vigyorral bement a szobájába tanulni. Életében utoljára állt neki e tevékenységnek így.